

неса вода отъ кладенчето. Хапни си, не се срамувай!

Както знаешъ, Пънчо не бѣше отъ срамливитѣ. Той грабна най-голъмия гроздъ и почна лакомо да хрупка чернитѣ зърна. Но щомъ глътна първото зърно — усѣти какъ по ржцетѣ, по краката и по гърба му започна да никне свинска четина. Сетне носѣтъ му се удължи и се превърна на муцуна. Бързо се вдървиха прѣститѣ на ржцетѣ и краката му. Тѣ пѣкъ се превърнаха на копита. Пънчо замръзна отъ страхъ. Опита се да извика, но намѣсто гласъ отъ уста-та му се чу едно силно:

— Грууухъ!

Съ една речъ, следъ като глътна първото черно гроздово зърно — Пънчо се превърна на прасе. Бабичката — ти вече си разбралъ, че тя не е никаква спасителка, а горска магьосница, — подскочи чевръсто, хвана прасето за заднитѣ крака, повеси му главата надолу и го понесе къмъ кочината. Клетиятъ Пънчо заквича, но магьосницата го блѣсна безжалостно въ кочината и го заключи.

— Ще те охраня хубаво, а на Коледа ще получишъ червенъ герданъ отъ баба си — спасителката! — закани се тя.

Видѣ ли, момчето ми, докжде може да докара човѣка лакомията?

Нѣма нужда да ти разказвамъ колко плака Вѣнчето за своето загубено братче. Кжде не го търсиха. Биха барабанитѣ по селата: „Който е срещналъ едно момче съ малки уши и голѣмъ коремъ — да обади на Пънчовия баща Стаменко, въ махала Селянинъ, Вакарелско“. Никой не бѣше срѣщалъ такова момче. Пънчовиятъ баща

съдра подметкитѣ на обувкитѣ си отъ ходене, но не можа да намѣри синчето си. Отиде си сиромашкото лѣто. Прецѣвтѣ кърпи-кожухѣтъ по нивитѣ. Забури студень вѣтъръ голитѣ клонки на дърветата. Захвърчаха снѣжинки. Побѣлѣ черната земя. Вѣнчето все на прозореца стоеше, гледаше къмъ полето и сърдцето му се прѣскаше отъ мъжа за Пънча. Куцото врабче престана да кълве просенитѣ зрънца. То не можеше да преглъща отъ жалба за своята обична другарка.

Веднажъ Вѣнчето рече на врабчето:

— Хей, крилато другарче, иди да намѣришъ братчето ми! Ти имашъ крилца и можешъ да идешъ кждето искашъ. Ако не го намѣришъ, да не се мѣркашъ предъ очитѣ ми, иди кждето щѣшъ. Ако го намѣришъ — ела право при мене, почукай съ човка на прозореца ми и изчуруликай три пжти. По твоето чуруликане азъ ще разбера, че Пънчо е намѣренъ.

Врабчето бѣше умно птиче. То послуша своята приятелка и полетѣ надъ снѣжния свѣтъ. Цѣль денъ стоя Вѣнчето на прозореца и чака врабчето. Мръкна се. Настана нощъ. Вѣнчето опрѣ глава върху пречкитѣ на прозореца и заспа. Къмъ полунощъ девойчето чу презъ сънъ, че нѣкой чука на прозореца. Сякашъ дъждовни капки тупкатъ по стѣклото. Вѣнчето отвори очи и скочи. Открехна прозореца. Едно птиче влѣзе въ затоплената стая. Когато запали лампата, Вѣнчето го позна: куцото врабче. Щомъ кацна върху дланѣта на своята приятелка, врабчето отвори човка и рече три пжти: